תשבץ העולם הזה 1836

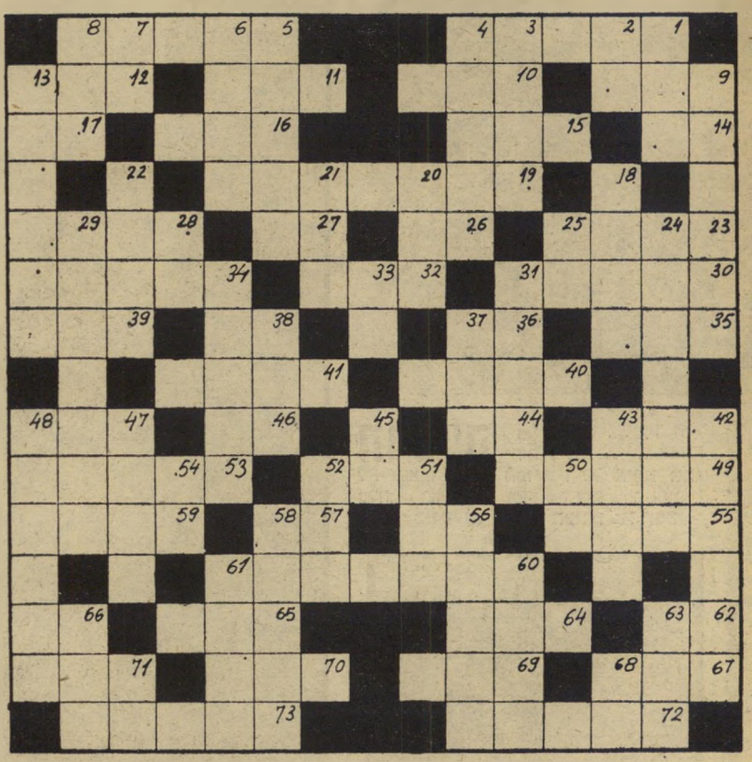

מאוזן:

1) חברה בה נתגלו שחיתויות. 5) אר־תה קילסו האינדיאנים מאויביהם. 9) אר־כיבישוף אנגלי בן זמנו של הנרי השני. 10) סוג של צבי צפוני. 11) מדינה דרום אמריקאית. 12) עוף לילה. 14) מס־פיק. 15) ירח. 16) וירוס. 17) מיכל לנוז־לים. 19) פרופסור לספרות שנפטר השנה. 23) נעלם כלא היה. 26) איש צדיק. 27) אחוריים. 28) שפם קטן בלי ראש. 30) אכילה גסה. 32) חומר בנין. 34) הובי. 35) כסף רב. 36) סוד. 38) מתנה. 39) רשות, רשיון. 40) ברור. 41) קר־מודה. 42) עשב מאכל. 44) קידומת שם הולנדי. 46) קריאת זירוז. 47) הבל, ריק. 49) ערפד בלע"ז. 51) קורה. 53) בעזרתו היו מישבים פעם בעיות של כבוד. 55) ספר דברי חכמה. 56) קוסם, מכשף. 57) צאצא. 59) ארמון מלוכה צרפתי. 60) שאפתנות. 62) מגש. 64) חודש עברי. 65) בקע. 66) בית הציפור. 67) הדר. 69) חי קטן. 70) פתיל דק. 71) ישימון. 72) מפלה. 73) קול הגמל.

מאונך:

1) החלק הרגיש בגופו של אכילס. 2) מהלך אחרון במשחק השח. 3) ילד צעיר. 4) מספר סידורי. 5) חלק בעין. 6) מטבע מזרח־אירופי. 7) מיכל לשמן. 8) פנים. 9) שם לתקופה קדומה. 13) חודש שחור. 18) שונא. 20) איבר נשי. 21) קנה הבליעה. 22) בעל חי נחות המתרבה ע"י חלוקת עצמו. 24) כינוי לסרט או מחזה המצטיינים ברגשנותם. 25) תל אבנים. 28) מוקש. 29) מתמ־טיקאי קדום. 31) מחשבה. 33) רטוב. 34) שגיונה, מעשיה עוקצנית. 37) נשק, כלי מלחמה. 38) אות באלפבית. 42) אשת אדיפוס. 43) פאה נכרית. 45) מר־נח גיאוגרפי. 47) כזבן. 48) אורגזמה. 50) יתד בלי סוף. 51) ציר. 52) התקפת לב פטלית. 54) קולב. 56) תירוץ. 58) רגוע, מרגיש בטוב. 60) כלי בו נותנים אוכל לבהמות. 61) מידת אדמה. כעש־רה דונם. 63) בגד. 66) כתל. 68) פו היה כזה. 71) פקודה.

חשבץ 1836

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסון וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

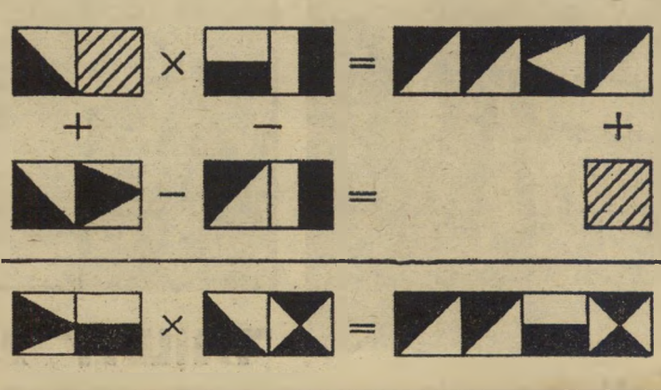

ויברך אלהים

(המשך מעמוד 21)

שוב, בחדר דומה.

הפעם, היה זה חדר באגף־היולדות של תל־השומר.

הפעם, היתה האשה בהכרה.

הפעם, היא חייכה.

מתוך הגוף המרוסק, שניצל בנס ממוות, לפני שנתיים, בא לאוויר העולם, לפני שעה קלה, תינוק בריא וצרחני.

שנתיים לאחר שאלוה מוזר, נסתר, שלח ידו וריסק את גופותיהם הקטנים של אבי־גיל ומארק — הוא שלח יד מלטפת להור־רים שנותרו בחיים.

אלוהים ניחם את איוב.

„הייתי מטושטשת"

„ז ה יד קדוש."

רוברט ארויו מביט באהבה בתי־נוקו החדש. „ילד קדוש." הוא חוזר ואו־מר. „כך אומרות הבריות על ילד שנולד בשבת. בחוץ ירד מבול כאשר הוא נולד."

פריטי ארויו מהדקת את התינוק אל ליבה. „שמרתי את הכותנות של מארק ואביגיל כשהיו קטנים. לפני הלידה, עכ־שיו, כיבסתי אותן. עכשיו, אלביש את התינוק בהן.

„שמרתי גם בגדים וצעצועים של מארק ואביגיל. וסיפרי לימוד. הם יהיו לתינוק."

בתחילת השבוע, הוא היה עדיין „התי־נוק." „לא החלטנו עדיין אם לקרוא לו על שם מארק," אומרת פריטי.

פריטי ורוברט ארויו מוצפים באושר הגדול של התינוק החדש. „הייתי מטוש־טשת אחרי הלידה," מספרת פריטי. „מ־התרגשות. שלוש פעמים חזרו ואמרו לי שנולד לי בן, עד שהבנתי."

פרח אחד בודד

היה זה הריונה השני של פריטי, אח־רי רצח ילדיה.

הראשון, לפני כשנה, הסתיים בהפלה. הפעם הסתיים בטוב.

„התינוק מקסים. הוא שקל שלושה ו־חצי קילו בלידה," מחייכת האם המאו־שרת. „בכלל כולם היו נהדרים. המיילדת היתה נהדרת. הצוות. כולם."

פריטי קיבלה לרשותה את חדר האח"מים, בו שכבו, לאחר הריונן, גם יעל דיין ו־דליה פרידלנד.

„רק על דבר אחד אנחנו מצטערים," אומר רוברט. „על זה שד"ר הגר לא זכה לראות את התינוק."

ד"ר מיקלוש הגר היה הרופא שהציל את פריטי ממות, אחרי האסון. מאבקו העקשני על חייה היה לשם דבר. הוא נפטר מסרטן לפני זמן מה.

לאחר הלידה, הביא רוברט לרעייתו אורכידיאה יחידה. „זה הכל?" סנטה בו אשתו המאושרת. „רק פרח אחד?"

„אבל הפרח הראשון," השיב הבעל.

בעקבות הראשון באו נוספים. וגם אינ־סוף ברכות. בעל־פה, טלפונית ובמיברקים. מכל רחבי הארץ. מאנשים בלתי מוכרים. הידיעה שפריטי ארויו ילדה בן, היתה לחג לאומי. לא היה ישראלי שליבו לא דילג בפעימת שמחה, השבוע, למישמע הידיעה.

ברט ארויו התבסס במהירות במשרד ה־פירסום שפתח.

האסון אירע להם פחות משנה לאחר הגיעם ארצה.

היה זה אסון שזיעזע כל לב בישראל. „בגבורה כזו עוד לא פגשנו," אמרו ה־רופאים שטיפלו בפריטי הנאבקת על חייה. „אינני שונא את הרוצחים," אמר האב השכול, שקבר זה עתה את שני ילדיו. „גם הם מסכנים. גם העולם שלהם אבוד. מישהו הרעיל אותם, אם הם היו מסוגלים לעשות דבר כזה."

ראש עיריית חברון, שייך מוחמד עלי על־ג'עברי, בא לבקש את סליחתו: „מע־שה כזה הוא בושה לכל ערבי אמיתי," אמר השייך. שני חיילי מילואים דתיים נסעו בשבת כדי ללחוץ את ידו של האב. ראש הממשלה גולדה מאיר שלחה מיברק: „אני משתתפת באבלכם הכבד. גבורתכם, בכך שאינכם שונאים את האוייב, היא גבורה גדולה מאוד." כל העם הסכים איתה.

בעקבות רצח ילדי ארויו, הופעלה מיד ברחבי הרצועה מדיניות של יד חזקה, שנותרה בתוקפה עד חיסול פעילות המ־חבלים באיזור.

אחרי האסון, כאשר החלימה פריטי, היתה החלטתם של בני הזוג נחושה: לא לוותר, לא לסגת למעמקי הייאוש, אלא להמשיך לחיות, לבנות חיים חדשים.

„הלידה הפעם היתה שונה מהקודמות," מהרהרת פריטי. „אנחנו חיים למען הע־תיד, אבל מי יכול לשכוח את העבר?" במאמץ, היא מתחייכת: „רציתי ללדת את התינוק לכבוד יום־הולדתו ה־32 של בוב — אבל איחרתי בשבוע."

„הכל השתנה, לא רק הלידה," מעיר בוב. „התבגרנו. עברנו כזה דבר."

הוא נושא עיניו אל אשתו: „רק האהבה שלי לפריטי לא השתנתה. לאשתי."

„אוי, כמה נהדר," היתה התגובה האחידה.

„כל כך לא היה איכפת לי אם זה יהיה בן או בת," אומרת פריטי.

„כל מה שרציתי, זה שהוא ייוולד בש־לום. לא היתה לי שום בקשה אחרת.

„אבל עכשיו, שהוא נולד, אני רוצה עוד אחד. אפילו כבר, בעוד 15 חודש."

האחראי על הלידה היה ד"ר לורי זיוקס, חבר של הזוג ארויו מימי עלותם ארצה.

פריטי מניקה את התינוק. „זו זכותו לקבל אותי מהתחלה," היא אומרת.

„איפה כל מלכות היופי," מתפעל ממנה בעלה. „תראו כמה שהיא יפה."

„השמנתי שמונה קילו בתקופת ההר־יון," נזכרת פריטי.

האהבה בין השניים ממלאה את החדר. כאילו לא חלפו כמעט 12 שנה מאז נפ־גשו לראשונה.

היה זה כשפריטי היתה עדיין תיכוניס־טית בת 17 בלונדון. רוברט, בן לאב ספרדי מבולגריה ואם אשכנזיה משווייץ, נולד במלטה, התחנך בלונדון. הוא נכנס לענף הפירסום, מצא בו סיפוק והצלחה.

„לא חיבבתי אותו במיוחד בהתחלה," נזכרת פריטי בחיוך.

„באמת?" משיב רוברט. „הרי את היית זאת שהתחלת איתי."

„ולחשוב שרק 11 וחצי שנה עברו מאז." נזכרת פריטי. „נדמה לי שאני מכירה את בוב כבר דורות."

לפני פחות מארבע שנים הם עלו ארצה — נשואים כבר ועם שני ילדים — ורו־

הראיון

כתבת העולם הזה מראיינת את בני הזוג ארויו בבית־החולים. אושרם של השניים נשקף מפניהם. החדר הוצף פרחים, שנתקבלו מידידים — ומאנשים זרים, ששימחת בני־הזוג היתה שימחתם, כשם שאבלם הכבד, היה אבלו של העם.